

Arany János

(1817–1882)

A RÉGI PANASZ

„Eh! mi gondod a jövőre?
Eh! a múlttal mi közöd?
Könnyel a múlt sirja dombját
S a reménynek száraz lombját
Hasztalan mit öntözöd?

Századoknak bűne, átká
Mind csak téged terhel-e?
Nem talán még sokkal érzőbb,
Nem talán még sokkal vérzőbb
Honfi-társid kebele?...”

Oh, tudom; de bánatomban
Meg nem enyhít társaság;
Mint születlen több gyerekre
Osztatlan száll s mindegyikre
Az egész nagy árvaság.

Sőt azáltal súlyosb részem,
Hogy míg a *tett* melege
Más' sebét enyhőbbé teszi:
Ő, szegény, csak kínját érzi –
A lant méla gyermeke.

Hogy' reméltünk! s mint csalódánk!
És *magunkban* mekkorát!...
Hisz' csak egy *pontot* kerestünk:

Megtalálva, onnan estünk;
Így bukásunk lelki vád.

Mennyi seprő a pezsgésben,
S mily kevés bor!... Volt elég,
Kit nagy honszerelme vonzott
Megragadni minden koncot,
Nehogy más elkapja még.

Mennyi szájhős! mennyi lárma!
S egyre súlyedt a naszád;
Nem elég csak emlegetni:
Tudni is kell jól szeretni,
Tudni bölcsen, a hazát.

Vagy nekünk már így is, úgy is
Minden módon veszni kell?
Egy világ hogy ránk omoljon?
Kül-erőszak elsodorjon?..
Vagy *itt-benn* rohadni el?

1877